

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Folkethinget.

N° 8.

Fjerde Møde.

Mandagen den 4de Februar.

(Forts.)

Til de omarbejdede Lovudkastis Detail knyttes følgende Bemærkninger.

1. Pensionsloven.

ad § 1. Lovudkastets § 1 søger paa en skarpere Maade end det tidligere Anordningsudkastis §§ 1 og 2 at bestemme, hvo der er pensionsberettiget, og opstiller i saa Henseende som Criterier:

- 1) at Bedkommende er en af Kongen udnævnt Embedsmand,
- 2) at han er lønnet af Staten, eller af en Commune eller af en særlig doteret Stiftelse, som har et Statsmedlem (Roeskilde Stænders Forslag), og
- 3) at han affædiges af en ham utilregnelig Grund.

Ingen af disse Betingelser tør mangle. Derfor ere Advocater, Procuratorer, Landinspektører og Landmaalere, saavel som de ikke lønede Borger- og Brand-Officerer (Udkast-Anordningen om Embedsmænds Forpligtelse til at forstikke deres Enke Overlevelsesrenter § 7) udelukkede for Estertiden, de og deres Enker, fra Pension. Bestemmelsen om, at Enker, som efter de ældre Regler allerede have erhvervet Afgang til Pension, skulle beholde samme, er optagen i en egen § (12).

Lovudkastet opgiver den, som det synes, mindre heldige Henvisning til Forpligtelsen til at forstikke sin Enke Livrente som Criterium for en Embedsmand og statuerer i det Sted, at de hidtil gjældende Regler for, hvo der iblandt de af Kongen ansatte Betjente skal anses som „Embedsmand“, skulle følges, indtil andre gives.

ad § 2. Dennes første Passus sigter til Geistligheden (vsfr. § 14), Universitetet, Sorø-Academie og adskillige andre Instituter, som gaafe eller for en Deel undvære Pensioner af

Statskassen; men afgjør naturligtvis Intet om, hvorvidt heri kan eller bør skee Forandring, da Saadant ligger udenfor nærværende Lovs Rame.

ad § 3. Scalaen er den samme, som i Udkast-Anordningen af 1846 var optagen, og imod hvilken Viborg-Stænderforsamling Intet erindrede, medens Roeskilde-Stænderforsamling foreslog en meget væsentlig Modification i Embedsstandens Faveur ved at opløse Decenniet 30—40 Aar i 2 Quinquennier og allerede give det første Quinquennium, (30—35 Aar) samme Procentstørrelse som Decenniet 30—40, hvorved hele Scalaens følgende Procentstørrelse forhøies.

Dette har Regjeringen troet ikke at burde optage, men at maatte blive ved Udkastets af Nørrejylland's Stænder tiltraadte Scala, alene med den Tilsvining, overeensstemmende med Stændernes Forslag, at 20 pCt. er oplaget som Pensionsminimum. Naar 1 Aars Tjenestetid er bibeholdt som tilstrækkelig Pensions-Qualification, uagtet Viborg-Stænderforsamling havde, imod Roeskilde-Stænderforsamlings Anskuelse, foreslaet 5 Aar substitueret, da indeholder Grundlovens § 22 fornyet Opfordring hertil. Stændernes Forslag i de Militaires Disfaveur at fastsætte 21 Aars Alderen som terminus a quo for Tjenestetidens Beregning til Pension, er det fundet saa meget mere passende at forbigaae paa et Tidspunkt, som det nærværende, da Landet skylder sine Krigere saastor Erkjendtlighed. Statskassen vil vistnok have den fornødne Modvægt mod altfor meget at bebyrdes med Pension til Militaire, naar man fastholder Udkast-Anordningens Bestemmelse om, at 50 Aars Tjeneste ikke ubetinget giver Krav paa fuld Gage i Pension, uagtet denne sidste Pension af Stænderne var indstillet som Regel istedetfor Udkastets 90—100 pCt og, naar det erindres, at der for hvert af Scalaens Aldersclasser er en Forskjel af 10 pCt. mellem Maximum og Minimum af den